

Beckmans kruistocht staat niet ver van ons af

JEUGDTHEATER

Kruistocht

Theater Artemis

Op de achterwand zien we het beeld van een dichtbegroeid bos, waar trage schimmen doorheen lopen. Alsof het om de aftiteling van een film gaat, verschijnt dan de tekst: 'Kruistocht, een voorstelling gebaseerd op dat dikke boek van Thea Beckman over die kinderen die heel ver moeten lopen en die ene jongen in die moderne broek.' Theater Artemis legt in deze voorstelling een glasheldere link tussen de geloofsstrijd van nu en die van de late Middeleeuwen.

In een grappige beginscène lezen acteurs Sadettin Kirmiziyüz en Marjolijn van Heemstra als twee middelbare scholieren hun boekbespreking voor. Ze kunnen zich écht niet voorstellen dat in de dertiende eeuw 10.000

kinderen op kruistocht gingen tegen hun vijand de Saracenen, de vroegere Turken. Sadettin en Marjolein, zo heten ze ook in de voorstelling, maken daarom een reis langs dezelfde plaatsen als deze kinderkruisvaarders.

Hij is een gescheiden vader met Turkse achtergrond. Zij is de moderne moeder van een tweeling. Ze heeft een hekel aan etnisch profileren, zegt ze, maar in de speeltuin telt ze tóch de blanke kinderen. Hun peuters met de namen de Prins en de Pasha reizen in buggy's met hen mee. Zo neemt regisseur Jetse Batelaan het publiek lichtvoetig mee in een herkenbaar verhaal, dat al snel grimmiger van toon wordt.

Onderweg passeert de hele wereldpolitiek de revue, van de Amerikaanse droneaanvallen en het 'wir schaffen das' van Angela Merkel tot

het bekijken van onthoofdingsfilmpjes van IS. Hoe ver staat onze wereld met duizenden vluchtelingenkinderen en kindsoldaten in oorlogsgebieden eigenlijk af van de jonge kruisvaarders in het boek? In sterke dialogen lopen heden en verleden steeds overtuigender door elkaar. De felheid waarmee de acteurs in hoog tempo hun statements afvuren, geeft de voorstelling trekken van een politiek pamflet. In de goede zin van het woord, hun teksten zijn indringende eyeopeners.

Mooi is ook de vormgeving die het verhaal in beeld vertaalt. Onder de aanzwellende stoet schimmen van kinderkruisvaarders op de achter-

In sterke dialogen lopen heden en verleden steeds

meer door elkaar

wand verschijnen eigentijdse sportschoenen. Als het scherm open gaat, zijn in lompen geklede kinderen te zien en aan het slot zijn ze veranderd in hedendaagse jongeren, die het toneel aflopen en in de zaal gaan zitten. Artemis giet Beckmans historische jeugdroman in een vernieuwende theatervorm, een soort verhalende documentaire.

Ook het spel met de grens tussen theater en realiteit waar Jetse Batelaan om bekendstaat, ontbreekt niet. Als de acteurs bijvoorbeeld naakt in zee willen zwemmen, bespreken ze de leeftijdsindicatie van de voorstelling. Bij veertien plus kan dat toch wel, vragen ze de zaal.

Anita Twaalfhoven

Sadettin Kirmiziyüz en Marjolijn van Heemstra reizen de kinderkruisvaarders achterna. FOTO KURT VAN ELST